

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 45/16

Λουξεμβούργο, 22 Απριλίου 2016

Αποφάσεις στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-50/06 RENV II Ιρλανδία κατά Επιτροπής και T-69/06 RENV II Aughinish Alumina κατά Επιτροπής, στην υπόθεση T-56/06 RENV II Γαλλία κατά Επιτροπής και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-60/06 RENV II Ιταλία κατά Επιτροπής και T-62/06 RENV II Eurallumina κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο επικυρώνει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία επιβάλλεται η επιστροφή των φορολογικών απαλλαγών που είχαν χορηγηθεί από τη Γαλλία, την Ιρλανδία και την Ιταλία για τη στήριξη της παραγωγής αλουμίνας

Η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς τους σχετικούς με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνες της Ένωσης και δεν παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Η αλουμίνη (ή οξείδιο του αργιλίου) είναι λευκή σκόνη που εξάγεται από τον βωξίτη και χρησιμοποιείται κυρίως στα χυτήρια για την παραγωγή αλουμινίου και δευτερευόντως σε χημικές εφαρμογές. Για την παραγωγή αλουμίνας χρησιμοποιούνται ως καύσιμο πετρελαιοειδή ως επί το πλείστον. Στην Ιρλανδία, στην Ιταλία και στη Γαλλία υπάρχει ένας μόνον παραγωγός αλουμίνας, και συγκεκριμένα, η Aughinish Alumina στην περιοχή Shannon, η Eurallumina στη Σαρδηνία και η Alcan στην περιοχή Gardanne, αντιστοίχως.

Τα τρία προαναφερθέντα κράτη μέλη απάλλαξαν τις επιχειρήσεις αυτές από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης επί των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αλουμίνας. Το Συμβούλιο ενέκρινε τις απαλλαγές αυτές, επιτρέποντας να διατηρηθούν σε ισχύ έως τις 31 Δεκεμβρίου 2006.

Εν συνεχεία, όμως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα μέτρα αυτά, τα οποία χρηματοδοτούνταν με κρατικούς πόρους, παρείχαν στις δικαιούχους επιχειρήσεις πλεονέκτημα, ότι είχαν επιλεκτικό χαρακτήρα και ότι επηρέαζαν την ενιαία αγορά. Για τον λόγο αυτό εξέδωσε, το 2005, απόφαση σύμφωνα με την οποία ¹ οι απαλλαγές οι οποίες είχαν χορηγηθεί από τη Γαλλία, την Ιρλανδία και την Ιταλία για τα βαρέα πετρελαιοειδή που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή αλουμίνας αποτελούσαν παράνομες κρατικές ενισχύσεις. Η Επιτροπή αποφάσισε, ωστόσο, ότι η ενίσχυση που είχε χορηγηθεί έως τις 2 Φεβρουαρίου 2002 ², μολονότι μη συμβατή με την κοινή αγορά, δεν έπρεπε να ανακτηθεί, διότι η ανάκτησή της θα αντέβαινε στις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου. Αντιθέτως, η Επιτροπή διέταξε την ανάκτηση των ενισχύσεων που είχαν χορηγηθεί από τις 3 Φεβρουαρίου 2002 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2003 ³, οι οποίες είχαν επίσης χαρακτηριστεί μη συμβατές με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που οι δικαιούχοι τους δεν κατέβαλλαν φόρο ύψους τουλάχιστον 13,01 ευρώ ανά τόνο μαζούτ.

¹ Απόφαση 2006/323/EK της Επιτροπής, της 7ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με την απαλλαγή από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται ως καύσιμα για την παραγωγή αλουμίνας στη Gardanne, στην περιοχή Shannon και στη Σαρδηνία, η οποία εφαρμόζεται αντίστοιχα από τη Γαλλία, την Ιρλανδία και την Ιταλία (ΕΕ 2006, L 119, σ. 12).

² Ημερομηνία δημοσίευσής στην Επίσημη Εφημερίδα των αποφάσεων της Επιτροπής περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως με αντικείμενο τις απαλλαγές.

³ Η Επιτροπή περιόρισε το διάστημα το οποίο αφορά η απόφασή της έως τις 31 Δεκεμβρίου 2003, λόγω των σημαντικών τροποποιήσεων που επήλθαν στην κοινοτική φορολογία των ενεργειακών προϊόντων με την οδηγία 2003/96/EK του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με την αναδιάρθρωση του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 283, σ. 51), με την οποία καταργήθηκε από τις 31 Δεκεμβρίου 2003 η οδηγία 92/82/ΕΟΚ.

Η Γαλλία, η Ιρλανδία και η Ιταλία άσκησαν το 2006 προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο ακύρωσε ⁴ το 2007 την απόφαση της Επιτροπής του 2005, με το σκεπτικό ότι αυτή είχε παραβεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Μετά την άσκηση αναιρέσεως από την Επιτροπή, το Δικαστήριο ⁵ αναίρεσε το 2009, την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου λόγω παραβιάσεως της αρχής της κατ' αντιμωλία συζητήσεως και προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, αναπέμποντας τις υποθέσεις στο Γενικό Δικαστήριο.

Το 2012, το Γενικό Δικαστήριο, με νέα απόφασή του, ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής του 2005 ⁶, με το σκεπτικό ότι η απόφαση της Επιτροπής αναιρούσε εν μέρει τα έννομα αποτελέσματα των προγενέστερων αποφάσεων του Συμβουλίου με τις οποίες είχαν επιτραπεί οι απαλλαγές. Εξετάζοντας τους λόγους ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι οι επίμαχες απαλλαγές δεν μπορούσαν να καταλογιστούν στα κράτη μέλη, αλλά στο Συμβούλιο και, ως εκ τούτου, δεν αποτελούσαν κρατικές ενισχύσεις. Μετά την άσκηση αναιρέσεως της Επιτροπής, το Δικαστήριο αναίρεσε το 2013 την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, επισημαίνοντας, αφενός, ότι το ζήτημα του καταλογισμού των απαλλαγών δεν είχε εγερθεί από τους διαδίκους, αλλά από το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς αυτό να έχει τέτοια αρμοδιότητα, και, αφετέρου, ότι οι αποφάσεις με τις οποίες το Συμβούλιο επιτρέπει σε ένα κράτος μέλος τη θέσπιση απαλλαγής δεν έχουν ως αποτέλεσμα το να μη δύναται η Επιτροπή να εξετάσει εάν η απαλλαγή αυτή συνιστά κρατική ενίσχυση ⁷. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο ανέπεμψε εκ νέου τις υποθέσεις αυτές στο Γενικό Δικαστήριο.

Αποφαινόμενο για τρίτη φορά επί των υποθέσεων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει, με τη σημερινή απόφασή του και κατ' αντίθεση προς τις δύο προηγούμενες του αποφάσεις του 2007 και του 2012, ότι **η απόφαση της Επιτροπής είναι νόμιμη και ότι οι κρατικές ενισχύσεις πρέπει, συνεπώς, να ανακτηθούν για το διάστημα από τις 3 Φεβρουαρίου 2002 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2003.**

Το Γενικό Δικαστήριο εφαρμόζει, καταρχάς, την απόφαση του Δικαστηρίου του 2013, δεχόμενο ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να εξετάσει εάν, παρά την έγκριση του Συμβουλίου, οι χορηγηθείσες από τα τρία κράτη μέλη απαλλαγές συνιστούσαν κρατική ενίσχυση. Συγκεκριμένα, οι εγκριτικές αποφάσεις του Συμβουλίου δεν προδικάζουν τα αποτελέσματα των αποφάσεων που εκδίδει η Επιτροπή κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο εξετάζει εάν η Επιτροπή τήρησε τους σχετικούς με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνες της Ένωσης. Επ' αυτού, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η κατάργηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης επί των πετρελαιοειδών παρέσχε **στις προαναφερθείσες επιχειρήσεις** της Ιρλανδίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας **πλεονέκτημα** σε σχέση με τις λοιπές επιχειρήσεις που επίσης χρησιμοποιούν πετρελαιοειδή. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η Επιτροπή παρέθεσε με σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους **οι επίμαχες απαλλαγές μπορούσαν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό στην αγορά**, δια της ενισχύσεως της ανταγωνιστικής θέσεως των εγκατεστημένων στην Ιρλανδία, στη Γαλλία και στην Ιταλία παραγωγών αλουμίνιας σε σχέση με τους λοιπούς ευρωπαϊούς παραγωγούς αλουμίνιας.

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι **η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης**. Μολονότι το διάστημα που χρειάστηκε η Επιτροπή για την έκδοση της επίδικης αποφάσεως δεν ήταν εύλογο (συγκεκριμένα από την έναρξη της διαδικασίας έως την έκδοση της επίδικης αποφάσεως μεσολάβησαν 49 μήνες), το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η καθυστέρηση αυτή δεν συνιστά εξαιρετική περίπτωση που να δικαιολογεί τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των οικείων επιχειρήσεων όσον αφορά τη νομιμότητα των επίμαχων ενισχύσεων. Συγκεκριμένα, αφενός, οι ενισχύσεις χορηγήθηκαν μετά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας

⁴ Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2007, *Ιρλανδία κ.λπ. κατά Επιτροπής* (συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-50/06](#), [T-56/06](#), [T-62/06](#), [T-62/06](#), [T-69/06](#)).

⁵ Απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 2009, *Επιτροπή κατά Ιρλανδίας* κ.λπ. ([C-89/08 P](#)).

⁶ Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 2012, *Ιρλανδία κ.λπ. κατά Επιτροπής* (συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-50/06 RENV](#), [T-56/06 RENV](#), [T-60/06 RENV](#), [T-62/06 RENV](#) και [T-69/06 RENV](#), βλ. ανακοινωθέν τύπου αριθ. [28/12](#)).

⁷ Απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2013, *Επιτροπή κατά Ιρλανδίας* κ.λπ. ([C-272/12 P](#)).

εξετάσεως από την Επιτροπή και, αφετέρου, τα καθεστώτα ενισχύσεων δεν είχαν, άλλωστε, κοινοποιηθεί στην Επιτροπή. Συνεπώς, παρά την καθυστέρηση της διαδικασίας εξετάσεως, οι οικείες επιχειρήσεις δεν μπορούσαν βασίμως να έχουν την πεποίθηση ότι θα εξαλείφονταν οι αμφιβολίες της Επιτροπής και ότι δεν θα υπήρχαν πλέον αντιρρήσεις κατά της επίμαχης απαλλαγής. Επομένως, η Επιτροπή μπορούσε κατά νόμο να ζητήσει την ανάκτηση των επίμαχων ενισχύσεων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησής της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το πλήρες κείμενο των αποφάσεων (συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-50/06 RENV II](#), [T-69/06 RENV II](#), υπόθεση [T-56/06 RENV II](#), συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-60/06 RENV II](#), [T-62/06 RENV II](#)) είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582